

noget bedre stillede, der kan betale den 3-dobbelte Præmie, altsaa beholder deres 800 Kr. Det stiller, som sagt, Kærnen i dette Forslag i et saa meget grellere Lys.

Jeg vil her gerne henvende et Par Ord til ærede Medlemmer af dette Ting, der mulig maatte være Tilhængere af Folkeforsikringen. Jeg er ikke i Almindelighed Tilhænger af Folkeforsikringen, men vi Socialdemokrater er jo ikke doktrinære lige saa lidt paa dette som paa andre Omraader. Paa visse sociale Omraader holder vi paa Forsørgelse uden Selvhjælp, saaledes med Hensyn til Aldersrenten, paa andre Omraader har vi altid været villige til at gaa ind paa en Forsikring, saaledes Arbejdsløshedsforsikring og Sygeforsikring. Og selv om vi oprindelig havde ønsket at gaa en anden Vej, gik vi ogsaa i 1921 ind paa Invaliditetsforsikring. Men jeg henvender mig altsaa til ærede Medlemmer her i Salen og ogsaa til andre udenfor denne Sal, der er meget ivrige Tilhængere af Folkeforsikring, og jeg beder dem overveje Konsekvenserne for deres egen Yndlingstankes Gennemførelse. Jeg siger, at hvis dette Lovforslag kan gennemføres, og hvis der ikke rejser sig saa stærke Indsigelser derimod gennem Sagsanlæg — hvilket dog utvivlsomt vil blive Følgen, og alene det er ikke noget særlig heldigt, det bliver ikke en værdig Stilling for Staten, at den gennemfører en Lov, hvis Følge utvivlsomt vil blive Sagsanlæg, og det bliver Domstolens Sag at afgøre, om denne Lov overhovedet er juridisk berettiget —, vil der dog derved skabes en saadan Mistillid til hele Forsikringstanken, at jeg mener, at den i Fremtiden vil være død her i Landet. Det er givet. Den højtærede Indenrigsminister slog derpaa i Gaar, han brugte under Aldersrentelovens Behandling nogle ejendommelige Udtalelser om, at hvis man kom ind paa Folkeforsikring paa det Omraade, der i Gaar var Tale om, vilde man paatage sig en bestemt Byrde, men dermed fulgte en bestemt Ret, nemlig for de forsikrede, som man ikke senere kunde komme bort fra eller ændre ved. Det var en mærkelig Udtalelse. Det vil sige, den er i og for sig rigtig, men det er mærkeligt, at Indenrigsministeren under den Behandling i Gaar fremsatte den, for den syntes jo næsten at have en Brod mod hans Kollega Sundhedsministeren.

Den højtærede Sundhedsminister siger i sin Forelæggelsestale, at dette Lovforslag er en Nødvendighed — det er tvivlende nødvendigt, staar der i Bemærkningerne til det —, fordi det er nødvendigt at gennemføre Parikronen i hele

Statshusholdningen. Dette skulde altsaa være Begrundelsen, en højere Tvang, en *vis major*, eller hvad man vil kalde det. Staten skulde være i en saadan Nødstilstand, at den maa se bort fra tidligere indgaaede Forudsætninger og berettigede Forventninger, se bort fra moralsk Ret, maaske ogsaa fra juridisk Ret. Staten skulde være i en saadan Nødstilstand, at den skulde være nødt til at gøre dette, som under Jordskælv, Krig o. s. v. en Stat ligesom andre kan komme til at gøre, Ting, som ellers ikke er forsvarlige, thi, sagde den højtærede Minister, Parikronen skal gennemføres i hele Statshusholdningen, altsaa maa den ogsaa gennemføres her. Men det er jo ikke rigtigt, at den nuværende Regering gennemfører Parikronen i hele Statshusholdningen, det finder jo ingenlunde Sted. Her, overfor Invaliderne, gaar man skrappest til Værks, ved visse af de andre sociale Love modererer man dog Kravet om Respekt for Parikronen noget — paa visse Punkter i hvert Fald. Man gennemfører jo ikke Parikronen overalt i Statshusholdningen, paa alle Budgetter. Det er rigtigt nok, at de Kroner, som Staten udbetaler til Invalididentynderne, er mere værd, har en større Købeevne end Kronerne i 1921, men de Kroner, som Staten modtager fra Skatteyderne — maa jeg her gøre den sidste ærede Taler, som talte om dem, der skulde betale, det lød flere Gange, som om han sagde: Vi, der skal betale til de andre, opmærksom paa, at alle her i Landet er med til at betale til Invalididenten, alle Samfundsborgere, alle Skatteydere, gennem direkte Skatter, gennem indirekte Skatter —, de Kroner, som Staten modtager i Skat, har virkelig ogsaa en højere Værdi nu, end de havde i 1921, da vi fik Loven . . . . . Det ærede Medlem Hr. Pinholt nikker. Ja, vel, men Regeringen har da i hvert Fald endnu ikke fremsat Forslag om at nedsætte alle Skatter her i Landet i Overensstemmelse med Kronestigningen. (*Sundhedsministeren*: Det kommer). Det kommer, siger den højtærede Minister. Det glæder mig. Hidtil er der kun bebudet noget i Retning af de direkte Skatter. Hvor meget det vil blive, ved ingen endnu.

Jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard i Aftes har været henne i Grundejerforeningen og der regnet ud, at naar vi fik disse 60 Mill. Kr.s Nedskæring, der her er Tale om paa Tjenestemandslønninger og sociale Love, vilde højst de 20 Mill. Kr. kunne bruges til Skattelettelser,